

Arrest

nr. 258 564 van 22 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VERSTRAETE
Leiselestraat 11A
8200 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VERSTRAETE en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 juli 1997.

1.2. Op 21 mei 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 16 juni 2021 vindt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) het persoonlijk onderhoud plaats.

1.4. Op 30 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Oekraïense nationaliteit te hebben, van Oekraïense origine te zijn en afkomstig te zijn uit de stad Novovolynsk gelegen in de oblast Wolynië. Uw vader verdween toen u 6 jaar oud was en tot op heden weet u niet waar hij zich bevindt en of hij nog in leven is.

U woonde in Oekraïne samen met uw moeder en uw zus in verschillende steden - Tsjerkasy, Kiev, Lviv, Odessa en Donetsk – alvorens u op 15-jarige leeftijd samen met hen naar Rusland verhuisde. In Rusland woonde u bijna een jaar in de stad Koroljov nabij Moskou. Nadien keerden jullie terug naar Oekraïne waar jullie zich opnieuw in uw geboortestad Novovolynsk vestigden. U liep er school tot de 9de klas en u ging nadien aan de slag als ober in een restaurant. U onderging op 16 en 17-jarige leeftijd twee medische controles in het kader van de dienstplicht in Oekraïne. In de lente van 2015 ontving u een officiële oproeping voor de dienstplicht. U ging hier niet op in omdat u niet vond dat u Oekraïne moest verdedigen aangezien het land u zelf niets gegeven had op het vlak van onderwijs of een normaal leven. Tevens wenste u uw dienstplicht niet te doen omdat u vreesde gedood te worden bij de gevechten in de conflictregio's in Oekraïne. Nadat u deze oproepingsbrief ontvangen had, kwam uw moeder in maart 2015 om het leven bij een auto-ongeval. U besloot om naar aanleiding van de oproepingsbrief voor de dienstplicht en het overlijden van uw moeder Oekraïne te verlaten.

U regelde voor uw illegale vertrek uit Oekraïne een vals Roemeens paspoort en u reisde hiermee op 5 mei 2015 via Polen en Duitsland naar België. In België verbleef u meestal in Antwerpen en u werkte hier informeel als loodgieter en dakwerker.

Op 11 mei 2021 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten naar aanleiding van overlast in een gekraakt pand waarbij u werd aangetroffen. U gaf hierbij D., N. (...) geboren op 8 februari 1994, nationaliteit Roemenië als identiteit op. Hierbij werd door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond en dat u reeds meerdere malen gecontroleerd werd door de Belgische autoriteiten en u telkens als identiteit M., N. (...) geboren op 2 augustus 1993, nationaliteit Roemenië had opgegeven met enkele keren een variatie in de schrijfwijze. U werd vervolgens onder bijlage 13septies overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge (CIB) teneinde u te verwijderen van het Belgische grondgebied. Na aankomst in het gesloten centrum zette de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de nodige stappen om u te identificeren om u daarna van het grondgebied te verwijderen. Naar aanleiding hiervan diende u in België op 21 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een gevaar voor de nationale veiligheid of voor de openbare orde vormt, of het feit dat u onder dwang werd verwijderd om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd (Ukraine Etat du conflit armé dans l'est après les accords de Minsk II - 20/05/2016) blijkt dat de aard van het conflict in het oosten van Oekraïne is geëvolueerd sinds het begin van de gevechten in mei 2014. Na het ondertekenen van de akkoorden van Minsk II in februari 2015 zijn de gevechten tussen de Oekraïense troepen en de pro-Russische separatisten namelijk duidelijk minder intens geworden, ook al worden er nog periodes van oploeiend sporadisch geweld en gevechten gemeld. In september 2015 ondertekenden de Oekraïense autoriteiten en de pro-Russische separatisten opnieuw een staakt-het-vuren-akkoord. Dit akkoord beperkte de vijandelijkheden en het

aantal slachtoffers van het conflict aanzienlijk, ook al blijven er afzonderlijke conflicten en gelokaliseerde vuurgevechten bestaan, hoofdzakelijk langs de contactlijn in de oblast Donetsk. Deze weinig intense conflictsituatie blijft tot vandaag bestaan.

In deze context van oorlog met de pro-Russische separatisten van de oblasten Donetsk en Loehansk meldt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Oekraïne: De mobilisatiecampagnes – 4 april 2018), dat de Oekraïense autoriteiten verschillende golven van gedeeltelijke mobilisatie van reservisten hebben afgekondigd om mannen de strijd in te sturen. Na de zesde mobilisatiegolf, die eindigde in augustus 2015, is er tot vandaag geen nieuwe mobilisatie van Oekraïense reservisten geweest omdat het aantal vrijwilligers dat onder contract in dienst trad in het Oekraïense leger, voldoende was. De Oekraïense autoriteiten hebben vaak hun wens geuit, naar een beroepsleger te evolueren en het gebruik van reservisten indien nodig te overwegen.

In deze context verklaart u dat u vreest om bij een terugkeer naar Oekraïne als dienstweigeraar aanzien te worden en in de gevangenis te worden opgesloten omdat u voor uw vertrek in 2015 niet was ingegaan op een oproeping voor de dienstplicht. Daarnaast wenste u uw dienstplicht niet te doen omdat Oekraïne u niets had gegeven op het vlak van onderwijs en een normaal leven. Ten slotte, vreest u in het kader van de dienstplicht ingezet te worden in de conflictregio's binnen Oekraïne en gedood te worden.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij de Belgische autoriteiten leugenachtige en misleidende verklaringen hebt afgelegd over uw nationaliteit en uw leeftijd. Zo stelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vast dat u op 11 mei 2021, toen u gecontroleerd werd door de Belgische autoriteiten naar aanleiding van overlast in een gekraakt pand waarbij u werd aangetroffen, aangaf dat uw naam D., N. (...) was, u Roemeens was en u geboren was op 8 februari 1994. Bij eerdere controles door de Belgische autoriteiten had u telkens als identiteit M., N. (...) geboren op 2 augustus 1993, nationaliteit Roemenië opgegeven. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beweert u dat u T. P. (...) heet, dat u op 12 juli 1997 geboren werd en dat u Oekraïens bent. Aangezien u nu al voor de derde maal een andere verklaring aflegt bij de Belgische autoriteiten over uw identiteit en leeftijd, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u uw identiteit, uw Oekraïense nationaliteit en uw leeftijd zou staven met objectieve elementen. Wanneer u gevraagd werd naar dergelijke identiteitsbewijzen, legt u echter niets voor. U stelt louter dat u in Oekraïne een geboorteakte had en dat u als minderjarige Oekraïne verliet (CGVS, pg. 6 & 7). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u een Oekraïens staatsburger bent die op de dienstplichtleeftijd is - 18 tot 27 jaar volgens uw verklaringen (CGVS, pg. 8) – en vormt dit louter een blote bewering.

Zelfs indien u een Oekraïens staatsburger zou zijn die op de dienstplichtleeftijd is, dan nog kan u omwille van volgende pertinente redenen niet aannemelijk maken dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, kent omdat u dienstweigeraar zou zijn.

Ten eerste, dient te worden vastgesteld dat u bijzonder laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende in België. U stelde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u in België na uw aankomst in mei 2015 een normaal leven leidde, dat u hier voornamelijk in de stad Antwerpen verbleef én dat u hier informeel werkte als loodgieter en dakwerker (CGVS, pg. 7 & 8). U diende vervolgens pas een verzoek om internationale bescherming in op 21 mei 2021 nadat de DVZ de procedure had opgestart om u uit het land te verwijderen. Wanneer u met de laattijdigheid van uw verzoek geconfronteerd werd, verklaarde u dat u hier een normaal leven leidde, dat u dacht om in België tot u 27ste te verblijven en dan terug te keren naar Oekraïne (CGVS, pg. 11). Dergelijke uitleg voor uw laattijdige verzoek om internationale bescherming volstaat hoegenaamd niet. Aangezien u immers Oekraïne beweert verlaten te hebben uit vrees voor de dienstplicht en u bij een terugkeer naar Oekraïne een ernstige vrees voor vervolging beweert te hebben – nl. uw vrees voor een langdurig verblijf in de gevangenis als dienstweigeraar (CGVS, pg. 8 & 9) -, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u na uw aankomst in België zo snel mogelijk internationale bescherming zou gevraagd hebben aan de Belgische autoriteiten en dat u hier niet jarenlang mee getalmd zou hebben. Bovendien kan er bezwaarlijk worden gesteld dat u hier een 'normaal leven' leidde aangezien u hier steeds op illegale wijze verbleef, u hier in België een valse Roemeense identiteit diende te gebruiken en u in 2021 meermaals met de autoriteiten

in aanraking was gekomen omwille van winkeldiefstallen (Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, DVZ, 21/05/2021). De vaststelling dat u pas zeer laat tijdig een verzoek om internationale bescherming indiende, en dat u dit pas deed nadat er concrete stappen werden gezet door de Belgische autoriteiten om u te repatriëren naar Oekraïne, ondermijnt op ernstige wijze uw vrees om bij een terugkeer naar Oekraïne tot een gevangenisstraf veroordeeld te worden omdat u als dienstweigeraar aanzien zou worden. Bovendien doet dit laat tijdige verzoek gegronde vermoedens rijzen dat u Oekraïne in 2015 omwille van andere, sociale of economische motieven hebt verlaten.

Ten tweede, bleek u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig of geen kennis te hebben over de strafmaat voor weigering van de dienstplicht in Oekraïne en over de mogelijkheden om in Oekraïne uitstel te krijgen voor de dienstplicht of een alternatieve burgerdienst te doen. Wanneer u gevraagd werd naar de straf die u riskeert omwille van dienstweigering bij een terugkeer naar Oekraïne, stelt u dat u zich hierover niet geïnformeerd hebt en dat u vermoedt dat het een lange gevangenisstraf is (CGVS, pg. 9). Wanneer u gevraagd werd naar mogelijkheden tot vrijstelling of alternatieve dienst voor de militaire dienstplicht, beperkt u zich louter tot de vrijstelling omwille van medische redenen. Voorts geeft u aan dat u kan proberen om uw dienstplicht af te kopen maar u voor de rest geen weet heeft van alternatieven of vrijstellingen (CGVS, pg. 9 & 10). Evenmin blijkt u op de hoogte te zijn van mogelijkheden tot uitstel voor de dienstplicht (CGVS, pg. 10). Dit is vreemd aangezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat er een alternatieve burgerdienst voorzien is voor verschillende religieuze gemeenschappen en dat er verschillende mogelijkheden bestaan om uitstel te krijgen voor de dienstplicht. Deze mogelijkheid tot uitstel bestaat voor volgende gevallen: kinderen die instaan voor gehandicapte ouders; het hebben van twee of meer kinderen; een kind hebben van jonger dan drie jaar, of ouder dan drie jaar indien opgevoed zonder de moeder wegens overlijden of een beslissing van de rechter; een kind met een beperking hebben; een echtgenote met een beperking hebben; een zwangere vrouw hebben; wees zijn; gezondheidsredenen; het volgen van studies; en het uitoefenen van bepaalde beroepen (hoogleraar algemeen vormend onderwijs, arts op het platteland, doctoraatsonderzoekers, geestelijken, enz.) (COI Focus Ukraine: Service militaire, service alternatif. Situation actuelle, Cedoca, 18 september 2018). De vaststelling dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van de strafmaat voor dienstweigeraars, dat u tevens geen of weinig kennis hebt over de mogelijkheden tot vrijstelling, alternatieve burgerdienst en uitstel voor de dienstplicht, en dat u niet weet dat er voor weeskinderen - zoals u - een mogelijkheid bestaat om uitstel te krijgen (CGVS, pg. 10), ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, een persoon die beweert Oekraïne ontvlucht te hebben om aan de dienstplicht te ontkomen, gedetailleerde kennis zou hebben over de strafmaat die u boven het hoofd hangt in geval van terugkeer naar Oekraïne, dat u alle mogelijkheden om de dienstplicht te vermijden - zij het via een vrijstelling, uitstel of alternatieve burgerdienst - onderzocht zou hebben, dat u ten minste op de hoogte zou zijn over de mogelijkheid tot uitstel voor weeskinderen - zoals u - en dat u hiertoe, voor of na uw vertrek uit Oekraïne, al enige stappen zou ondernomen hebben.

Ten slotte, dient te worden opgemerkt dat u geen enkele objectieve elementen voorlegt om uw dienstweigering en uw vrees om bij een terugkeer naar Oekraïne in de gevangenis te belanden aan te tonen. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd werd naar bewijsstukken van uw oproeping voor de dienstplicht, kon u hieromtrent geen documenten voorleggen en verklaarde u dat u die brief had weggegooid (CGVS, pg. 8 & 9). Evenmin kon u enig bewijsstuk voorleggen omtrent uw vrees om in de gevangenis opgesloten te worden als dienstweigeraar (CGVS, pg. 8 & 9). U stelde bovendien dat er geen concrete aanwijzingen waren dat de Oekraïense autoriteiten al stappen gezet hadden om u als dienstweigeraar te veroordelen (CGVS, pg. 9). De vaststelling dat u geen enkele objectieve elementen neerlegt om uw oproeping voor de dienstplicht en uw vrees om bij terugkeer naar Oekraïne in de gevangenis te belanden aan te tonen, en dit bijgevolg louter blote beweringen zijn, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien u werkelijk als dienstweigeraar uw land verlaten hebt én u vreest om omwille hiervan in de gevangenis te belanden bij een terugkeer naar Oekraïne, hieromtrent de nodige bewijsstukken en documenten zou verzameld hebben.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat een land de dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve moet regelen en dat de vervolging of de straf van wie zich onttrekt aan de dienstplicht, aan de mobilisatie van reservisten of van wie deserteert, in het kader van de reglementering waaraan alle ingezetenen zijn onderworpen, in principe niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, noch als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Bovendien heeft de reglementering betreffende de dienstplicht, het behoud van een militaire reserve en de mobilisatie tot doel, over voldoende gevechtstroepen te beschikken ingeval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit betekent dat in geval van een militair conflict sommige categorieën van ingezetenen van een land indien nodig naar de wapens grijpen en strijd leveren om de integriteit of de nationale veiligheid te garanderen. Alleen het feit te worden gedwongen wettig strijd te leveren, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Er bestaan verschillende vormen van bezwaar tegen militaire verplichtingen die vrees voor vervolging om die reden kunnen rechtvaardigen. Zo onderscheidt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties (UNHCR) in het document van 3 december 2013, "Guidelines on international protection no. 10: claims to refugee status related to military service within the context of article 1A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees":

- *het bezwaar tegen de legerdienst wegens gewetensbezwaren (absolute of gedeeltelijke gewetensbezwaarden);*
- *het bezwaar tegen de legerdienst in een conflict dat in strijd is met de elementaire regels van het menselijke gedrag. Deze tweede vorm verwijst tegelijk naar het bezwaar om deel te nemen aan een illegaal gewapend conflict [jus ad bellum], een bewaar dat verwijst naar het ongeoorloofde gebruik van geweld, en het bewaar tegen oorlogsmethoden en -middelen zoals gereguleerd door het internationale humanitaire recht [jus in bello], het internationale recht betreffende de mensenrechten en door het internationale strafrecht.*
- *het gewetensbezwaar tegen de omstandigheden van de legerdienst.*

Deze verschillende vormen van bezwaar tegen de legerdienst die vrees voor vervolging kunnen rechtvaardigen, zullen hierna worden onderzocht.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen gewetensbezwaar hebt geformuleerd.

U stelde dat u de militaire dienstplicht niet wenste te doen omdat Oekraïne u niets had gegeven op het vlak van onderwijs en een normaal leven, en u daarom niets voor het land wenste terug te doen (CGVS, pg. 10). Hieruit blijkt op zich geen gewetensbezwaardheid aangezien dergelijke verklaring louter wijst op een eigen of persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit uw verdere verklaringen dat u op zich niets tegen de dienstplicht hebt. U bevestigt immers dat indien u in België woonde en er hier een dienstplicht zou zijn, u wel degelijk de dienstplicht zou afwerken omdat u van België veel meer gekregen hebt (CGVS, pg. 10).

Daarnaast wenste u uw dienstplicht niet te doen omdat u vreesde om in het kader van de dienstplicht ingezet te worden in de conflictregio's binnen Oekraïne en daar gedood te worden (CGVS, pg. 10). Dit motief om uw dienstplicht niet te doen vormt evenmin een gewetensbezwaar aangezien "een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd" (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Tevens kan uw vrees om naar het oosten van Oekraïne te worden gezonden om te vechten (en daar gedood te worden), niet als gegrond worden beschouwd. Ik stel namelijk vast dat deze vrees slechts gebaseerd is op veronderstellingen uwerzijds die door geen enkel tastbaar element worden gestaafd. Namelijk uw vage verklaringen dat er vrienden of kennissen naar de conflictgebieden zouden gestuurd zijn en niet meer terugkwamen (CGVS, pg. 11). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier werd gevoegd (Ukraine : Service militaire, service alternatif. Situation actuelle, 18/9/2018), dat de Oekraïense autoriteiten vaak hebben bevestigd dat ze de dienstplichtigen niet naar

de gevechtszones in het oosten van Oekraïne zenden en dat geen informatie vermeldt dat mannen die hun legerdienst vervullen, naar die zone worden gezonden. Bijgevolg dient te worden overwogen dat uw vrees in dit verband nauwelijks gegrond is.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Oekraïne in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Novovolynsk (provincie Wolynië) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflictgerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door nietregeringsgebonden groeperingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, 2° van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde bepalingen. De verzoekende partij vervolgt dat uit haar persoonlijk onderhoud blijkt dat zij Oekraïne heeft verlaten daar zij er voor haar leven vreesde. Hierna vat de verzoekende partij de redenen van de weigeringsbeslissing van de verwerende partij samen.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat: *“Met betrekking tot dit aspect merkt verzoeker vooreerst op dat hij inderdaad een valse naam opgaf aan de politiediensten doch dat dit louter uit schrik was. Verzoeker wist namelijk niet wat er met hem ging gebeuren en wou niet dat zijn echte identiteit ontdekt werd uit schrik voor een terugkeer naar Oekraïne.*

Het is pas toen verzoeker aankwam in het CIB dat hij een eerste maal een correcte uitleg kreeg met betrekking tot het aanvragen van een beschermingsstatuut. Hierbij werd hem er uitdrukkelijk op gewezen dat hij de waarheid diende te vertellen.

Het is dan ook pas hier dat verzoeker zijn 'verhaal' brengt. Bezwaarlijk kan dit aan verzoeker verweten worden. Klaarblijkelijk houdt het CGVS geen enkele rekening met de gegronde vrees van verzoeker om teruggestuurd te worden naar Oekraïne.

Voorheen werd verzoeker door de politiediensten die hem controleerden nooit gewezen op deze mogelijkheden en het belang van een correcte verklaring.

Daarenboven, ziet verzoeker niet in op basis van welke elementen men redelijkerwijs mag verwachten van verzoeker dat hij naar aanleiding van zijn aanvraag tot een beschermingsstatuut nu opeens wel objectieve bewijselementen zou kunnen voorleggen van zijn identiteit.

Het moge toch niet verbazen dat verzoeker sinds het ontvluchten van zijn land, geen identiteitsbewijzen meer op zak heeft. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat men in Oekraïne niet zomaar even een stadhuis kan binnenwandelen om een identiteitskaart aan te vragen. Verzoeker beschikte destijds enkel over een geboorteakte. Deze akte is spoorloos geraakt bij het overlijden van zijn moeder. Verzoeker wijst voor de goede orde op het feit dat hij nog minderjarig was op het moment dat hij Oekraïne verliet. Losstaande van het feit dat verzoeker op dat moment geen enkel idee had van het feit dat het CGVS zes jaar later een kopie van deze akte zou vragen, waren de bezorgdheden van verzoeker op het moment van zijn vlucht wel elders dan het verzamelen van administratieve documenten.

Bovendien wijst verzoeker op het feit dat hij geen enkele familiale band meer heeft in Oekraïne. Zijn moeder is gestorven en zijn vader heeft verzoeker nooit gekend. Verzoeker kan derhalve ook niemand contacteren om even een kopie van de geboorteakte op te vragen, mocht dit al mogelijk zijn in Oekraïne, quod non.

Verzoeker verkeert dus wegens omstandigheden buiten elke wil, in de onmogelijkheid om enige identiteitsdocument voor te leggen. Dit kan bezwaarlijk zijn aanvraag tot een beschermingsstatuut in de weg staan.

Verzoeker gaf naar aanleiding van zijn verhoor voldoende precieze informatie omtrent zijn moeder, woonplaats, geboortestad en geboortedatum. Het mag voor de Belgische overheid geen enkele moeite zijn om desnoods via diplomatieke tussenkomst deze gegevens te controleren teneinde de identiteit van verzoeker te bevestigen.

Verzoeker merkt op dat het CGVS niet de minste moeite deed om ook maar iets van het verhaal van verzoeker te checken bij de administratieve overheden. Dit blijkt alvast niet uit de bestreden beslissing.

Van een behoorlijk werkende overheid in een democratisch land mag toch verwacht worden dat een minimum aan moeite besteed wordt om de aanvragen van mensen die in een precaire situatie verkeren te controleren zeker als men deze mensen opsluit zodat zij niet de minste mogelijkheid hebben om dit zelf te doen. Het feit dat het CGVS reeds een beslissing nam op 30.06.2021, amper 14 dagen na het horen van verzoeker toont aan dat men niet eens de moeite deed om ook maar enige diplomatieke of consulaire dienst te consulteren. Dit vormt een absoluut gebrek in de werking van deze dienst en vormt dan ook een manifest motivatiegebrek bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker."

In een volgend onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat ze reeds tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft uiteengezet waarom ze niet eerder een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Zij was immers niet op de hoogte van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Indien men haar dit tijdens de verschillende politiecontroles die ze ondergaan heeft, had verteld dan zou ze zeker eerder een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben. De verzoekende partij argumenteert dat: *"Men kan zich ook de vraag stellen in hoeverre dit nog enige rechtszekerheid vormt in hoofde van verzoeker. Immers, hij ondergaat gedurende zijn zes jaar aanwezigheid in België talrijke controles die allen zonder gevolg blijven. Echter bij een navolgende controle na zes jaar verblijf in België, beslist DVZ om verzoeker in een gesloten centrum te plaatsen en pas dan krijgt verzoeker de nodige toelichting met betrekking tot het aanvragen van het beschermingsstatuut. Het spreekt voor zich dat indien DVZ korter op de bal had gespeeld en onmiddellijk stappen had gezet tegen verzoeker naar aanleiding van de eerste controles, verzoeker ook sneller geïnformeerd had geweest en ook sneller zijn aanvraag had kunnen indienen. Derhalve meent verzoeker dat men thans niet kan beweren dat er sprake is van een laattijdig aanvragen van een beschermingsstatuut en dit kan al niet in het minst aan verzoeker verweten worden."*

De verzoekende partij stelt ook dat de beweringen als zou zij Oekraïne ontvlucht zijn omwille van andere sociale of economische redenen, volledig uit de lucht zijn gegrepen. Er werd hieromtrent zelfs geen enkele vraag gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. De verwerende partij verduidelijkt op geen enkel moment welke beweegredenen dit dan wel zouden geweest zijn.

De verzoekende partij vervolgt dat het manifest fout is dat zij had dienen te weten dat ze in Oekraïne een vrijstelling van haar dienstplicht had kunnen bekomen. Volgens de verzoekende partij maakt de verwerende partij gebruik van verouderde informatie. De vrijstelling van de dienstplicht geldt enkel in vredetijd, doch is het momenteel geen vredetijd in Oekraïne. Zij is aldus gebonden aan de dienstplicht. Ze vervolgt dat: *"Een eenvoudige opzoeking op google leert dat de situatie in de conflictregio de laatste maanden weer aan het escaleren is met een massale mobilisatie van Russische troepen in de conflict zone. (zie stuk 3) Diezelfde openbaar te raadplegen bronnen tonen ook aan dat er nog dagelijks gewapende confrontaties zijn. Dat de Minsk II akkoorden waarnaar het CGVS een maat*

voor niets zijn. Dat in de eerste vier maanden van 2021 reeds 27 Oekraïense soldaten sneuvelden. Dit is een oplopend getal is aangezien er in 2020 nog 50 Oekraïense soldaten gedood werden. Sinds het begin van de oorlog vielen reeds 13.000 doden, (zie stuk 4 en 6) Hoe kan het CGVS dit zomaar minimaliseren en stellen dat de situatie wel meevalt. Het gaat hier over een open oorlog welke wederom dreigt uit de hand te lopen.

Zowat elke internationale organisatie veroordeelt ten strengste de houding van Rusland en wijst op een eminent gevaar tot escalatie in de regio.

Enkele weken geleden werd nog een wet gestemd in Oekraïne die het mogelijk maakt om de reservisten onmiddellijk in te zetten in de conflictzones zonder mobilisatie, (stuk 5) De bewering van het CGVS als zou verzoeker in het kader van zijn dienstplicht in de reserve terecht komen en dat deze reserve niet ingezet wordt in de conflictzones is dus manifest fout en gebaseerd op achterhaalde documentatie.

Bezwaarlijk kan men zeggen dat verzoeker geen gegronde vrees moet hebben en dat zijn vlucht niet gerechtvaardigd was.

Bovendien vergeet het CGVS dat verzoeker op het moment van zijn vlucht amper 17 jaar was !!!;

Hoe kan verzoeker als jonge knaap nu op de hoogte zijn van dit alles? Men kan zich amper voorstellen in welke staat van paniek en stress verzoeker moet verkeerd hebben bij het nemen van zijn vlucht."

De verzoekende partij argumenteert verder dat haar vrees nog steeds actueel is, daar ze bij een terugkeer naar Oekraïne niet alleen een gevangenisstraf riskeert, doch ook onmiddellijk kan ingezet worden in het gewapend conflict: "Verzoeker verwijst naar stuk 7 pg. 38, punt 8.5.4 waarin verwezen wordt naar een verslag van KARKHIV Human rights Protection Group van juni 2015. Dit verslag beschrijft duidelijk situaties waarbij mensen die vluchten voor de militaire dienstplicht van straat geplukt worden en tegen hun wil worden vastgehouden zonder dat zij toegang hebben tot enig contact met de familie, contact met advocaten of toegang krijgen tot enige bescherming van hun grondrechten.

Zelfs in het geval dat verzoeker niet ingezet wordt in het leger, riskeert hij nog steeds een gevangenisstraf tot drie jaar waarbij hij vastgehouden wordt in gewone gevangenschappen waarin geen onderscheid gemaakt wordt tussen vluchtelingen, deserteurs en andere criminelen. Uit de bijlage bij het stuk 7, pg 39 tot 42 van verzoeker blijft duidelijk dat de situatie in deze gevangenschappen, ondanks verbeteringen schrijnend is en manifest in strijd is met de fundamentele rechten van de mens.

Bovendien wijst verzoeker er ook op dat hij, naar zijn mening, de vrijheid moet hebben om zelf te beslissen of hij een militaire dienst wil uitvoeren of niet. Het feit dat hij dit in België wel zou willen doen toont op zich wel aan dat dit een gewetensbeslissing betreft. Bovendien moet men zich vragen stellen bij dergelijke vraagstelling door het CGVS want het betreft een puur hypothetische vraag aangezien er in België geen dienstplicht is en ook geen sprake is van een gewapend conflict.

In ieder geval is het feit dat verzoeker weigert om deel te nemen aan een gewapend conflict, of dit nu is uit schrik voor het conflict of uit bezwaar andere te doden of beiden, duidelijk een gewetensbezwaar in de zin van de bepalingen van het document van 3 december 2013 van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties (UNHCR) waarnaar ook het CGVS verwijst in de bestreden beslissing van 30.06.2021."

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten: twee nieuwsartikels van 13 april 2021 van AlJazeera, een nieuwsartikel van 21 april 2021 "ukraine leader signs law to call up reservists for military service", een beleidsnota van het CGVS omtrent de veiligheidssituatie in Oekraïne uitgezonderd de Krim van 16 februari 2020 en "Country Policy and Information Note: Ukraine military service" van december 2020.

3. De nota met opmerkingen

3.1. De verwerende partij vat in de nota met opmerkingen de motieven van de bestreden beslissing samen. Gelet op het geheel van vaststellingen in de bestreden beslissing meent de verwerende partij dat terecht tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd besloten. De verwerende partij benadrukt dat zij over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoekende partij in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

De verwerende partij vervolgt dat het de eigen verantwoordelijkheid van de verzoekende partij is om de nodige stappen te zetten om internationale bescherming aan te vragen. Nergens uit haar verklaringen blijkt evenwel dat de verzoekende partij, ondanks deze reeds bestaande nood aan internationale bescherming, bij zijn aankomst in België of de jarenlange periode erna enige inspanning heeft gedaan - bv. door, al dan niet met de hulp van een derde, informatie in te winnen of in contact te treden met een advocaat of professionele hulpverlener - om internationale bescherming te bekomen. De verwerende partij geeft aan dat zij hierover niet zou zijn ingelicht door de Belgische politiediensten in geen geval een verschoning kan vormen voor haar nalatig handelen en het laattijdige verzoek om internationale bescherming. De verwerende partij benadrukt dat de verzoekende partij zich bij controles steeds had voorgedaan als een Roemeens staatsburger, zodat logischerwijze kan aangenomen worden dat zij op geen enkel moment haar vrees ten overstaan van haar werkelijke land van herkomst, Oekraïne, kenbaar heeft gemaakt. In de bestreden beslissing wordt dan ook met reden gesteld dat deze vaststellingen op ernstige wijze de voorgehouden vrees ondermijnt.

Vervolgens geeft de verwerende partij aan dat: *"Middels onderhavige nota brengt verweerder nog informatie bij die het CGVS van de Dienst Vreemdelingenzaken ontving na het nemen van de bestreden beslissing (bijlage 1-2). Nog voor verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming had ingediend werd door de DVZ een identificatieprocedure opgestart. De DVZ ontving een antwoord van het Oekraïens consulaat te Brussel nadat het dossier inzake verzoekers verzoek was overgedragen aan het CGVS. Uit het feit dat er akkoord gegaan wordt met de terugname, kan logischerwijze afgeleid worden dat verzoeker (minstens) de Oekraïense nationaliteit heeft."*

De verwerende partij vervolgt dat uit de COI Focus: Ukraine: Service militaire, service alternatif, situation actuelle van 18 september 2018, blijkt dat in het presidentieel decreet waarbij de verplichte legerdienst op 1 mei 2014 opnieuw ingevoerd werd – hetgeen een reactie was op de toenmalige ontwikkelingen in Oost-Oekraïne – uitdrukkelijk bepaald werd dat de wettelijke bepalingen betreffende vreedstijd van toepassing zouden zijn (COI Focus, p.4). Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie, met name het rapport van het UK Home Office, kan niet afgeleid worden dat deze informatie verkeerd zou zijn. In tegendeel, in het voormelde rapport wordt niet ingegaan op de toepassing van de geciteerde wettelijke bepalingen inzake uitstel en vrijstelling, noch op het aangehaalde presidentiële decreet.

Voorts benadrukt de verwerende partij dat: *"2.4.2. Ongeacht het voorgaande, benadrukt verweerder dat de kern van de motivering in de bestreden beslissing er in ligt dat verzoeker klaarblijkelijk zeer weinig tot geen kennis had van de strafmaat voor weigering of ontduiking van de dienstplicht, noch over de mogelijkheden om uitstel te bekomen of een alternatieve dienstplicht te vervullen. De Commissaris-generaal kon op goede gronden besluiten dat dit gebrek aan kennis in combinatie met de vaststelling dat verzoeker nagelaten heeft om zich hierover te informeren (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9, 10), de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees ondermijnt. Immers, indien verzoekers beweerde geboortedatum en moment van vertrek uit Oekraïne worden aangenomen dan nog was verzoeker ruim 17,5 jaar oud. Van een bijna meerderjarig persoon kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich informeert over de precieze risico's die hij loopt omwille van zijn onwil om de legerdienst te vervullen, en de mogelijkheden die er bestaan om hieraan te ontkomen. Dit geldt des te meer indien dit aan de basis van het vertrek uit het land van herkomst ligt en de kern van het verzoek om internationale bescherming vormt. Waar verzoeker de omstandigheden van zijn vertrek aanhaalt, antwoordt verweerder dat verzoeker in deze niet verder komt dan een ogenschijnlijke hypothese van zijn raadsman waar er wordt gesteld: "Men kan zich amper voorstellen in welke staat van paniek en stress verzoeker moet verkeerd hebben bij het nemen van zijn vlucht" (verzoekschrift, p.9). Een dergelijke suggestieve stelling is geenszins afdoende om een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Verweerder benadrukt hierbij dat de motivering op dit punt tevens samen gelezen dient te worden met het gebrek aan enig bewijsstuk ter zake – verzoeker zou zijn enige oproepingsbrief weggegooid hebben – en aan enige aanwijzing dat verzoeker effectief gevisieerd zou zijn (of worden) door de Oekraïense autoriteiten. Het geheel van deze vaststellingen ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees."*

2.4.3. Waar verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal de toestand van het gewapend conflict in Oost-Oekraïne minimaliseert en de situatie in tegendeel opnieuw uit de hand dreigt te lopen, antwoordt verweerder dat de Commissaris-generaal geenszins de situatie tracht te minimaliseren. Echter, uit het geheel van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de aard van het conflict sinds 2015 wel degelijk aanzienlijk veranderd is. Anno 2021 is het geweld kleinschaliger en minder intens. Het CGVS ontkent geenszins dat er nog gewapende confrontaties plaatsvinden maar deze vinden grotendeels plaats langs de contactlijn en het betreft meestal gelokaliseerde beschietingen en vuurgevechten. Evenmin ontkent het CGVS dat hierbij zowel burgers als soldaten omkomen of gewond

raken. De door verzoeker bijgebrachte informatie is niet van dien aard dat deze een ander licht werpt op deze beoordeling. Waar verzoeker, onder verwijzing naar een artikel over de sterk toegenomen aanwezigheid van Russische militairen op Russisch grondgebied grenzend aan Oekraïne, stelt dat het conflict opnieuw uit de hand dreigt te lopen, stelt verweerder vast dat verzoeker louter een hypothese poneert en dat hij geenszins aantoonde dat er actueel terug sprake zou zijn van een grootschalig militair conflict.

2.4.4. Verzoeker argumenteert voorts nog dat “De bewering van het CGVS als zou verzoeker in het kader van zijn dienstplicht in de reserve terecht komen en dat deze reserve niet ingezet wordt in de conflictzones [...] dus manifest fout [is] en gebaseerd op achterhaalde documentatie” (verzoekschrift, p.9). Verweerder merkt hierbij vooreerst op dat verzoeker en verkeerde lezing lijkt te maken van de motivering van de bestreden beslissing. Immers, hierin wordt gesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat dienstplichtigen niet naar de gevechtszones worden gezonden. Echter, dit betreft een andere categorie dan de reservisten, zoals ook uit het door verzoeker bijgebrachte rapport van het UK Home Office blijkt. Immers, dit laatste betreft een categorie van burgers die vrijwillig zijn toegetreden tot de militaire reserve om eventueel ingezet te worden tijdens oorlogssituaties en die hiertoe periodieke training krijgen (zie Home Office, p.14, 17-18). Verzoeker toont geenszins aan dat hij als reservist zou worden beschouwd. Het is ook in dit licht dat het door verzoeker bijgebrachte artikel van persagentschap Reuters (bijlage 5 van het verzoekschrift) dient te worden gelezen. Nergens uit dit artikel blijkt overigens dat personen die opgeroepen worden voor hun dienstplicht zouden worden ingezet in conflictzones.

Verzoeker staat dan ook op geen enkele wijze zijn bewering als zou hij het risico lopen om onmiddellijk ingezet te worden in het gewapend conflict.

2.5. Waar verzoeker ten slotte argumenteert dat hij “naar zijn mening” de vrijheid moet hebben om zelf te beslissen of hij zijn dienstplicht wil doen, en laat uitschijnen dat ook een weigering om deel te nemen aan een gewapend conflict uit schrik om gedood te worden als een gewetensbezwaar dient te worden beschouwd, antwoordt verweerder dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt uitgelegd waarom het organiseren van een dienstplicht, het aanhouden en mobiliseren van een militaire reserve, en het doen naleven van de wettelijke bepalingen dienaangaande door een staat an sich niet kan worden beschouwd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Tevens wordt in de bestreden beslissing uiteengezet welke vormen van bezwaar tegen de legerdienst aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, en worden deze toegepast op het geval van verzoeker. Verweerder stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter tegenspreken van de motivering in de bestreden beslissing, en nalaat om concrete tegenargumenten te ontwikkelen. Zij hierbij herhaald en benadrukt dat UNHCR in het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status and Guidelines on International Protection uitdrukkelijk stelt dat een persoon geen vluchteling is als de enige reden voor desertie of het ontduiken van de dienstplicht is dat hij een afkeer van militaire dienst of schrik voor de strijd heeft (Handbook, par.168).”

4. 3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De

Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij stelt Oekraïne ontvlucht te zijn daar ze haar dienstplicht niet wou doen. Ze verklaart niet te kunnen terugkeren naar Oekraïne uit vrees voor om opgeroepen te worden in het kader van de mobilisatie. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. De verzoekende partij brengt geen identiteitsbewijs bij. Aan de nota met opmerkingen voegt de verwerende partij een e-mail van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan de Oekraïense autoriteiten van 18 mei 2021 en een e-mail van het Oekraïense consulaat te Brussel, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 9 juni 2021 toe. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij op basis van deze informatie dat: *"Nog voor verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming had ingediend werd door de DVZ een identificatieprocedure opgestart. De DVZ ontving een antwoord van het Oekraïens consulaat te Brussel nadat het dossier inzake verzoekers verzoek was overgedragen aan het CGVS. Uit het feit dat er akkoord gegaan wordt met de terugname, kan logischerwijze afgeleid worden dat verzoeker (minstens) de Oekraïense nationaliteit heeft."* Ter terechtzitting wordt de verwerende partij erop gewezen dat in het onderwerp van de e-mail een andere naam en referentinummer vermeld wordt. De zaak wordt gedurende tien minuten geschorst zodat de verwerende partij dit kan nagaan. Wanneer de debatten hernomen worden stelt de verwerende partij dat de e-mail van 9 juni 2021 wel degelijk betrekking heeft op de verzoekende partij. Dit blijkt uit de vermelding van de naam en de geboortedatum van de verzoekende partij in de tekst van de e-mail zelf. Partijen zijn het er over eens dat de verzoekende partij minstens de Oekraïense nationaliteit heeft. Bijgevolg wordt het verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Oekraïne onderzocht.

6.3. Vooreerst blijkt uit de informatie in het administratief dossier ("COI Focus: Ukraine: Service militaire, service alternatif, situation actuelle" van 18 september 2018) dat enkel de Oekraïense burgers van het mannelijk geslacht van 20 tot 26 jaar voor de rekruteringscommissie dienen te verschijnen en dat enkel dienstplichtige mannen in aanmerking komen voor mobilisatie. In het rapport van het UK Home Office van december 2020 dat door de verzoekende partij wordt bijgebracht wordt zelf aangegeven dat op 15 januari 2015, het Oekraïense parlement de verplichte dienstplichtleeftijd voor mannelijke burgers van 18 naar 20 jaar gebracht heeft. De verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 12 juli 1997. Op het ogenblik dat zij uit Oekraïne vertrokken is was ze nog geen 18 jaar oud daar ze op 5 mei 2015 uit

Oekraïne vertrokken zou zijn. Ze behoorde toen niet tot groep van burgers die kon opgeroepen worden om te verschijnen voor de rekruteringscommissie en riskeerde bijgevolg evenmin gedwongen gemobiliseerd te worden op het ogenblik dat zij Oekraïne verlaten heeft. De verzoekende partij maakt ook geenszins aannemelijk dat op het ogenblik dat zij uit Oekraïne vertrokken is zij toch, in tegenstelling tot hetgeen terug te vinden is in de landeninformatie, een oproeping voor haar dienstplicht gekregen heeft.

6.4. Uit de “COI Focus: Ukraine: Etat du conflit armé dans l'Est après les accords de Minsk II” van 20 mei 2016 volgt immers dat de aard en de intensiteit van het conflict in het oosten van Oekraïne sterk is geëvolueerd sinds het uitbreken van de vijandelijkheden in het voorjaar van 2014. Het op 12 februari 2015 afgesloten vredesakkoord van Minsk (Minsk II) voorzag een compleet staakt-het-vuren vanaf 15 februari 2016, met een terugtrekking van de zware wapens langs beide kanten en de creatie van een bufferzone. Sinds eind 2015, begin 2016 hebben de Minsk-akkoorden volgens verschillende bronnen geleid tot een significante vermindering van de vijandigheden in Oost-Oekraïne. Deze incidenten vinden plaats langs de contactlijn en het betreft meestal gelokaliseerde beschietingen en vuurgevechten. Hierbij kunnen zowel burgers als soldaten omkomen of gewond geraken. Hoewel er sporadisch nog incidenten voorvallen, blijven die geïsoleerd en lokaal en kan er in het algemeen gesproken worden van een belangrijke de-escalatie van het conflict. De door verzoekende partij bijgebrachte informatie is niet van dien aard dat deze een ander licht werpt op deze beoordeling. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat het conflict opnieuw uit de hand dreigt te lopen omdat de aanwezigheid van Russische militairen op het Russisch grondgebied grenzend aan Oekraïne toeneemt, betreft dit een loutere hypothese. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat er actueel terug sprake zou zijn van een grootschalig militair conflict.

6.5. De “COI Focus: Oekraïne: De mobilisatiecampagnes” van 4 april 2018 geeft aan dat deze veranderde context een weerslag heeft op het beleid van de Oekraïense regering ten aanzien van de (gedeeltelijke) mobilisatie van reservisten ter versterking van de Oekraïense strijdkrachten. Uit deze informatie blijkt dat er 6 mobilisatierondes werden gehouden sinds het begin van het conflict in 2014 tot medio 2015, dat de laatste mobilisatieronde afgesloten werd in augustus 2015 en dat in maart 2016 begonnen werd met de demobilisatie van de rekruten van de vierde ronde. Wat betreft de mogelijke zevende mobilisatieronde verklaarde de Oekraïense president Poroshenko, volgens deze informatie, op 16 april 2016 dat, indien er sprake zou zijn van een bijkomende mobilisatieronde, dit beperkt zou blijven tot één ronde in 2016. Hoewel militaire bronnen op 18 april 2016 aangaven dat een nieuwe mobilisatieronde van zo'n 5 000 à 10 000 reservisten “wordt voorbereid”, kondigde president Poroshenko op 24 april 2016 aan dat een nieuwe mobilisatie voor onbepaalde tijd uitgesteld wordt. Dit zou voornamelijk zijn omwille van een aanzienlijke verhoging van het aantal personen dat zich als vrijwilliger voor de strijdkrachten opgeeft, gelet op de hogere salarissen. Poroshenko verwees hierbij naar de voordelen van het gebruik van contractsoldaten en de Oekraïense autoriteiten hebben ook meermaals de wens uitgedrukt om het leger te professionaliseren en mobilisatie louter als “reserve” te gebruiken in geval van nood. Begin augustus 2016 kondigde de Oekraïense legerstaf aan dat hij afziet van de volgende mobilisatie en op 14 december 2016 stelde de president dat de mobilisatie “volledig stopgezet” was, wat werd herhaald in februari 2017. De COI Focus vermeldt dat geen berichten werden gevonden over een mogelijke hervatting van de mobilisatie. De informatie terug te vinden in het rapport van het UK Home Office van december 2020 dat door de verzoekende partij wordt bijgebracht ligt in dezelfde lijn (p.18-20).

In haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij een artikel bij van het persagentschap Reuters getiteld “Ukraine leader signs law to call up reservists for military service.” van 21 april 2018. In dit verband wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie blijkt dat een onderscheid gemaakt wordt tussen de dienstplichtigen en de categorie van reservisten. Dit blijkt ook uit het door de verzoekende partij bijgebrachte rapport van het UK Home Office van december 2020. De legerdienst geldt voor Oekraïense burgers van 20 tot 27 jaar van het mannelijk geslacht. Dit betreft de categorie van dienstplichtigen. De categorie van de reservisten betreft een categorie van burgers die vrijwillig zijn toegetreden tot de militaire reserve om eventueel ingezet te worden tijdens oorlogssituaties en die hiertoe periodieke training krijgen (zie Home Office, p.14, 17-18). De verzoekende partij toont geenszins aan dat hij als reservist zou worden beschouwd. Het is ook in dit licht dat het door de verzoekende partij bijgebracht artikel van persagentschap Reuters (bijlage 5 van het verzoekschrift) dient te worden gelezen. Nergens uit dit artikel blijkt overigens dat personen die opgeroepen worden voor hun dienstplicht zouden worden ingezet in conflictzones.

6.6. Wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer naar Oekraïne zijn dienstplicht te moeten doen, wijst de Raad erop dat internationale bescherming omwille hiervan slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie of onoverkomelijke gewetensbezwaren. In de bestreden beslissing wordt terecht uiteengezet dat *“Er bestaan verschillende vormen van bezwaar tegen militaire verplichtingen die vrees voor vervolging om die reden kunnen rechtvaardigen. Zo onderscheidt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties (UNHCR) in het document van 3 december 2013, “Guidelines on international protection no. 10: claims to refugee status related to military service within the context of article 1A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”:*

- *het bezwaar tegen de legerdienst wegens gewetensbezwaren (absolute of gedeeltelijke gewetensbezwaarden);*
- *het bezwaar tegen de legerdienst in een conflict dat in strijd is met de elementaire regels van het menselijke gedrag. Deze tweede vorm verwijst tegelijk naar het bezwaar om deel te nemen aan een illegaal gewapend conflict [jus ad bellum], een bewaar dat verwijst naar het ongeoorloofde gebruik van geweld, en het bewaar tegen oorlogsmethoden en –middelen zoals gereguleerd door het internationale humanitaire recht [jus in bello], het internationale recht betreffende de mensenrechten en door het internationale strafrecht.*
- *het gewetensbezwaar tegen de omstandigheden van de legerdienst.*

Deze verschillende vormen van bezwaar tegen de legerdienst die vrees voor vervolging kunnen rechtvaardigen, zullen hierna worden onderzocht.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen gewetensbezwaar hebt geformuleerd.

U stelde dat u de militaire dienstplicht niet wenste te doen omdat Oekraïne u niets had gegeven op het vlak van onderwijs en een normaal leven, en u daarom niets voor het land wenste terug te doen (CGVS, pg. 10). Hieruit blijkt op zich geen gewetensbezwaardheid aangezien dergelijke verklaring louter wijst op een eigen of persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit uw verdere verklaringen dat u op zich niets tegen de dienstplicht hebt. U bevestigt immers dat indien u in België woonde en er hier een dienstplicht zou zijn, u wel degelijk de dienstplicht zou afwerken omdat u van België veel meer gekregen hebt (CGVS, pg. 10).

Daarnaast wenste u uw dienstplicht niet te doen omdat u vreesde om in het kader van de dienstplicht ingezet te worden in de conflictregio's binnen Oekraïne en daar gedood te worden (CGVS, pg. 10). Dit motief om uw dienstplicht niet te doen vormt evenmin een gewetensbezwaar aangezien “een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd” (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Tevens kan uw vrees om naar het oosten van Oekraïne te worden gezonden om te vechten (en daar gedood te worden), niet als gegronnd worden beschouwd. Ik stel namelijk vast dat deze vrees slechts gebaseerd is op veronderstellingen uwerzijds die door geen enkel tastbaar element worden gestaafd. Namelijk uw vage verklaringen dat er vrienden of kennissen naar de conflictgebieden zouden gestuurd zijn en niet meer terugkwamen (CGVS, pg. 11). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier werd gevoegd (Ukraine : Service militaire, service alternatif. Situation actuelle, 18/9/2018), dat de Oekraïense autoriteiten vaak hebben bevestigd dat ze de dienstplichtigen niet naar de gevechtszones in het oosten van Oekraïne zenden en dat geen informatie vermeldt dat mannen die hun legerdienst vervullen, naar die zone worden gezonden. Bijgevolg dient te worden overwogen dat uw vrees in dit verband nauwelijks gegronnd is.” Door in het verzoekschrift louter te stellen dat ze de vrijheid

moet hebben om zelf te beslissen of ze al dan niet een militaire dienst wil uitvoeren, weerlegt de verzoekende partij voormelde pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing geenszins. Met een dergelijk betoog gaat de verzoekende partij ook helemaal voorbij aan het gegeven dat UNHCR in het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status and Guidelines on International Protection uitdrukkelijk stelt dat een persoon geen vluchteling is als de enige reden voor desertie of het ontduiken van de dienstplicht is dat hij een afkeer van militaire dienst of schrik voor de strijd heeft (Handbook, par.168). Verder maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is voor een gegronde vrees om ingezet te worden in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie in strijd met het oorlogsrecht of dat er sprake is van een ernstige discriminatoire behandeling.

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij aan dat ze bij terugkeer naar Oekraïne een gevangenisstraf wacht daar ze van haar dienstplicht gevlucht is. Uit de "COI Focus: Oekraïne: De mobilisatiecampagnes" van 4 april 2018 blijkt echter dat talrijke bronnen melding maken van personen die geen gevolg geven aan hun mobilisatiebevel omdat ze zich in het buitenland bevinden. Voorts blijkt uit dit rapport dat personen die geen gevolg geven aan hun oproeping tot mobilisatie kunnen vervolgd worden, maar een persoon zal alleen problemen riskeren als hij geen gevolg geeft aan een oproeping die hem persoonlijk werd betekend. In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat ze het voorwerp uitmaakt van een mobilisatiebevel. Daarenboven blijkt verder uit voormeld rapport dat hoewel de straffen in geval van dienstweigering 2 tot 5 jaar gevangenis zijn, de rechtbanken in werkelijkheid vaak voorwaardelijke straffen uitspreken. Uit de COI Focus: Ukraine: Service militaire, service alternatif, situation actuelle van 18 september 2018 blijkt ook dat verschillende personen geen gevolg geven aan de oproeping om te verschijnen voor de rekruteringscommissie, daar de geldboete niet erg hoog is (p.6). In de Country Policy and Information Note: Ukraine military service van december 2020 wordt ook aangegeven dat de beklaagden van "evasion" in de meeste gevallen onmiddellijk worden vrijgelaten op probatie (p.10). Met betrekking tot de strafmaat voor deserteurs wordt aangegeven dat een gevangenisstraf van 2 tot 5 jaar kan opgelegd worden, maar dat dit niet disproportioneel is (p.11). Het betoog van de verzoekende partij laat ook niet toe anders te oordelen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar vermeende ontduiking van de dienstplicht zou ingegeven zijn door een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren, zodat zij niet heeft aangetoond dat haar vermeende ontduiking van de dienstplicht, zo die al geloofwaardig zou zijn, om één van deze redenen aanleiding zou kunnen geven tot internationale bescherming.

6.7. Daarenboven wordt haar voorgehouden vrees voor vervolging verder ondermijnd doordat de verzoekende partij verklaart gedurende zes jaar in België verbleven te hebben zonder een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben. Daarentegen heeft de verzoekende partij telkens ze met de Belgische autoriteiten in aanraking kwam er bewust voor gekozen te verklaren ze de Roemeense identiteit had, en een valse naam op te geven. Dat de Belgische autoriteiten haar niet zouden hebben meegedeeld dat ze een verzoek om internationale bescherming kon indienen vormt in geen geval een verschoning voor haar nalatig handelen en het laattijdige verzoek om internationale bescherming.

6.8. Het geheel aan de landeninformatie en de verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. In zoverre de verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet.

7.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Novovolynsk (provincie Wolynië) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflictgerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door nietregeringsgebonden groeperingen.”*

De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met de loutere bemerking dat er nog steeds verschillende doden en gewonden vallen als gevolg van het gewapend conflict in Oekraïne op geen enkele wijze voormelde vaststelling weerlegt.

7.3. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

8. Waar de verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 16 juni 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De verzoekende partij heeft zich ook laten bijstaan door een advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld. Door aan te voeren dat de bestreden beslissing amper veertien dagen na het persoonlijk onderhoud genomen werd, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig genomen werd.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS